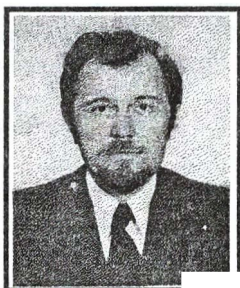

НЕКРОЛОГИ

Пам'яті дорогого колеги - доцента Євгенія ВЕРЕША

29 липня 1998 року пішов з життя в розквіт сил, енергії і таланту шановний і дорогий всім нам доцент Євгеній Іванович Вереш, який присвятив все своє життя служінню людям.

Вереш Євгеній Іванович народився 13 червня 1935 р. у м. Ужгороді в учительській сім'ї. Ріс і виховувався в оточенні греко-католицьких священників. Частими гостями дому були люди енциклопедичних знань: каноник Муран'ї, який вищу теологічну освіту здобув у Страсбурзі, і єпископ Теодор Ромжа. Інтелект та глибока духовність цих високоосвічених людей залишили незгладимий слід у дитячій думці, визначили шлях

майбутнього лікаря і вченого. Блаженної пам'яті єпископ Ромжа мав намір забрати п'ятнадцятирічного хлопця у Ватикан для студій у *Collegium Russicum*. Але настав 1949 рік - розпуск греко-католицької церкви. Історія внесла свої корективи у плани сім'ї.

Закінчивши з срібною медаллю СШ №1, Є. Вереш поступив на медичний факультет Ужгородського державного університету. Близький педагог і вчений проф. М. Бакшеев привив йому любов до найдревнішої медичної спеціальності - акушерства. Морально-етичні проблеми життя і смерті саме тут, у акушерстві, викристалізуються найвиразніше. Для чого людина народжується? Що таке смерть? Ці питання, з'явившись у думках дільничого лікаря с. Дерцен, супроводжували іт надалі Євгенія Івановича - методиста обласного диспансеру, аспіранта кафедри дерматовенерології УжДУ, акушер-гінеколога Берегівської ЦРЛ та Мукачівського філіалу Львівського науково-дослідного інституту педіатрії, акушерства і гінекології.

Вдосконалюючи свої знання у клініках Києва, Ленінграду, Москви, молодий лікар зустрічається з корифеями вітчизняної медицини - професорами Н.І. Трещинським, Л.В. Тимошенко, М.І. Петровим. Розмови з проф. Тимошенко про історію рододопомоги у Закарпатті зацікавили маститого вченого, який розпізнав у молодому курсантові майбутнього історика медицини; тому і запропонував йому тему кандидатської дисертації: "Нариси з історії рододопомоги в Закарпатті". Розпочалася кропітка праця. Оброблено 716 літературних і архівних джерел, написана дисертація. У 1971 р. Є.І. Вереш одержав науковий ступінь кандидата медичних наук. З 1973 р. він працює заступником головного лікаря з організаційно-методичної роботи Ужгородської обласної клінічної лікарні. Глибоко вникає у проблеми практичної медицини області, планує заходи по її удосконаленню. Ним, зокрема, запроваджена практика проведення вузькопрофільних виїзних медичних рад, яка успішно діє до тепер.

Досягнення мети - історія медицини - далось не відразу. У 1980 р. він був зарахований асистентом топографічної анатомії та оперативної хірургії. І тільки у 1982 р. очолив курс історії медицини, соціальної гігієни і лікарської етики. Нарешті улюблена справа! Написано понад 100 наукових праць та публікацій, три монографії з історії медицини в Ужанській жупі від XIII до XVIII ст., він - учасник міжнародних наукових конференцій, автор чисельних публікацій у "Науковому віснику УжДУ"; крім медицини цікавиться історією живопису рідного краю, етнографією; друкується в обласному журналі "*Kalendarium*" у закордонних виданнях, член української спілки угорських інтелігентів та спілки угорськомовних учених Закарпаття, член правління союзу істориків Угорщини.

Зрілий педагог, вчений він і надалі часто замислювався над питаннями: лікар і пацієнт, життя і смерть. На лекціях з медичної етики розвивав ці питання перед студентами. "Тільки лікарю і Богу дано вирішувати питання життя і смерті" - часто говорив своїм учням Є.І. Вереш. Євгеній Іванович був переконаний, що справжній лікар повинен бути віруючою людиною. Феноменальна пам'ять, енциклопедичні знання, відкритість, дружелюбність - все це робило його любимим викладачем студентів.

Були плани закінчити історію лікарської справи Ужанщини до сьогоднішніх часів. Угорське наукове товариство істориків медицини призначило йому стипендію для роботи в архівах за кордоном. Але здоров'я погіршувалося, хвороба не дозволяла продовжити працю. 29 липня 1998 року Євгеній Іванович Вереш покинув світ живих. Питання для чого людина живе і що таке смерть знайшло свою відповідь у посмертному слові його духовного наставника і друга францисканського монаха о. Володимира Свідерського: "Людина живе, щоб вмерти, тобто перейти в іншу реальність. Пам'ять про неї на землі залишається у її добрих ділах".

Світла пам'ять про Євгенія Івановича назавжди залишиться в наших серцях.

Василь Бора

декан медичного факультету УжДУ, заслужений лікар України, кандидат медичних наук, доцент

Іван Лавкай

зав. кафедрою гігієни, інфекційних хвороб, неврології та психіатрії, кандидат медичних наук, доцент.